



Men hóast Big Fat Snake kveldið fyrri hövdu eina rimmar konsert, so tóktist greitt, at Sanne var hövuðsnafnið á festivalinum. Konsertsalurin var opin aftur í Klingruna og áhoyrarafjöldin vaks og vaks, so hvørt, sum klokkan nærkaðist 22.

Ung og gomul hövdu leitað sær í Norðurlandahúsið at hoyra rockdrótningina syngja jazz. Orsøkin til jazzleiðina er samstarv við heimskenda danan Chris Minh Doky, ið endaði við fløguni In a New York Minute. Ein fløga, ið lítið og einki verður spæld á útvarpsstøðum, men sum fær mikil lovorð og er seld í hópatali. Ein fløga við heimskendum tónleikarum og einari sangarinnu, ið sleppur at prógva sín dugnaskap.

Ætlanin var, at Chris Minh Doky skuldi leika við á ferðini í Føroyum, men hetta bar honum ikki til. Ístaðin vóru mangir aðrir góðir tónleikarar á pallinum. Mong mundu bera kenslu á óføra mannin handan trummur og annað gott at sláa á.

Seinni fingu vit at vita frá Sanne, at hetta var hennara góði vinur frá døgnum í Sneakers, Jacob Andersen, ið stóð fyrri óførum áslátturi á konsertini.

Annars var manningin henda; **Annika Askman**, keyboard, **Morten Jacobsen**, bass, **Jonas Krag**, guitar, **Søren Runge**, flygel, **Emil de Waal**, trummur.



Hitt sess mín

Sanne dugdi væl á palli og hon hevur eisini royndirnar. 44 ára gamla Sanne byrjaði longu 12 ára gomul at syngja. Men tað var ein fríligari Sanne, ið skemtiliga og við eggjandi undirtønum beyð fjøldini at hitta sess sín. Við skemti og sjálvspeidsemi helt hon sambandið við lurtaran, og álvarin kom eisini undan kavi til tíðir. M.a. tá hon sang eitt lag til minnis um pápa sín.

Tó at Sanne kom væl frá jazzskránni, so var gleðiligt at hitta góðu gomlu Rocksanne aftur, tá hon m.a. sang Beatleslagið Come Together. Tað riggaði og rockaði og hon gav seg 100%.

Men tað vóru mest lög av jazzfløguni hjá Sanne, ið vóru at hoyra. Ferðin var ikki nógv meginpartin av tíðini, men vakurt og flott var tað, men av á kom eitt sindur av lívi í á pallinum.

Sum heild ein góð konsert og gott avrik av teimum á pallinum. Men tað var, sum manglaði okkurt. So tá tey sum eykalag, eftir dyggiliga at vera klappaði inn á pallin aftur, sungu og spældu "...den jeg elsker elsker jeg", so sang fjøldin við og livdi við. Endiliga sluppu vit at røra okkum, uttan at hugsa um, at tónleikurin var so spakuligur, at vit máttu ikki órógva, sum Sanne eisini minti á í byrjanini.

Parkeringsbót

Hetta popplag, ið vit kenna frá Sanne og Thomas Helmig, setti eitt virðiligt punktum við passandi ferð á.

Men hóast ferðina, so hevur ferðin fríggjakveldið helst verið ov ójovn. Tí einaferð fríggjakveldið hava politistar ella parkeringsvörðar fingið yvirtíð yni at geva teimum, ið aktaðu vælmeinandi parkeringsleiðbeinarnar, parkeringsbót.

Tey, ið aktaðu og ikki sluppu at seta bil sín á økinum við Norðurlandahúsið, men hildu leiðina eitt sindur longur fram eftir Ringvegnum, funnu ein lepa á vísaranum eftir lokna konsert.

Sanne sang avbera væl, men hon er rockdrótningin. Eingin ivi um tað. Um hon nakrantíð leggur Jazzríkið undir seg, tað kann bert tíðin vísa.